

Olaylar — Başvuran, söz konusu tarihte, yasal oturma ve çalışma izni alarak İtalya'ya giriş yapan bir Tunus vatandaşıdır. Kendisi, 2001 yılında, aile yardımı almak amacıyla başvuruda bulunmuş ve İtalya vatandaşlığı bulunmasa dahi, ilgili kanun uyarınca, Avrupa Birliği (AB) ile Tunus arasındaki ortaklık anlaşması çerçevesinde, yardım alma hakkına sahip olduğunu belirtmiştir. Başvurusunun reddedilmesi üzerine itirazda bulunmuştur. Avrupa-Akdeniz Anlaşması çerçevesinde Tunuslu bir işçinin söz konusu aile yardımı talebinin reddedilip reddedilemeyeceği konusunda, Avrupa Birliği Adalet Divanı (ABAD) tarafından bir ön karar verilmesini istemiştir. Temyiz mahkemesine ve Yargıtay'a yaptığı temyiz başvuruları reddedilmiştir.

Hukuki Değerlendirme — Madde 6 § 1: İç hukuk uyarınca kararları temyiz edilemeyen ulusal mahkemeler, AB hukukunun yorumlanmasıyla ilgili bir ön sorunun ABAD'a iletilmesini reddetmeleri halinde, bu konuyla ilgili olarak, ABAD içtihatlarında belirtilen istisnalara dayalı gerekçeler sunmalıdır. Dolayısıyla, bu mahkemelerin, bahsi geçen sorunun konuyla alakalı olmadığı, AB hukuku kapsamındaki söz konusu hükmün ABAD tarafından yorumlanmış olduğu veya AB hukukun doğru şekilde uygulandığının makul şüpheye yer bırakmayacak kadar açık olduğu kanaatine varmalarına yol açan gerekçeleri belirtmeleri gerekmektedir.

İç hukuk uyarınca kararları temyiz edilemeyen Yargıtay'ın, ön sorunu iletmemesinin gerekçelerini belirtmesi gerekirdi. Ancak, Yargıtay, kararında, başvuranın ön karar talebine de, dile getirilen sorunun ABAD'a iletilmemesi gerektiği kanaatine varmasına neden olan gerekçelere de yer vermemiştir. Bu nedenle, söz konusu kararda belirtilen gerekçeler, bahsi geçen sorunun konuyla ilgili olmadığı kanaatine mi varıldığı veya açık bir hüküm veyahut ABAD tarafından yorumlanmış olan bir hüküm kapsamında yer aldığı gibi bir değerlendirmede mi bulunulduğu ya da tek kelimeyle görmezden mi gelindiği konusuna açıklık getirmemiştir. Ayrıca, Yargıtay'ın sunduğu gerekçelerde, ABAD içtihadına yer verilmemiştir. Bu tespit, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının ihlal edildiği sonucuna varmak için yeterlidir.

Sonuç: ihlal (oybirliğiyle).

Sözleşme'nin 8. maddesiyle bağlantılı olarak 14. maddesi: Başvuranın, kendisi gibi geniş bir ailesi olan diğer AB işçilerinden farklı muamele gördüğü konusunda herhangi bir şüphe bulunmamaktadır. Başvurana, söz konusu işçilerin aksine, bahsi geçen aile yardımı verilmemiştir. Ayrıca, bu yardımın kendisine verilmemesinin tek nedeni uyruğudur; zira başvuranın söz konusu sosyal yardımdan faydalanmak için gerekli yasal koşulları karşılamadığı gibi bir iddiada bulunulmamıştır. Bu nedenle,

açıkça görüldüğü üzere, başvuran, kişisel bir özelliği nedeniyle, aynı durumdaki diğer kişilerden daha kötü bir muameleye maruz kalmıştır. Söz konusu tarihte bu tür bir muamelenin nesnel ve makul bir gerekçesinin bulunup bulunmadığı konusuyla ilgili olarak, başvuranın yasal oturma ve çalışma izninin ve Ulusal Sosyal Güvenlik Kurumunda sigorta kaydının mevcut olduğuna ve bu kuruma, diğer AB işçileriyle aynı şekilde ve aynı oranda katkı payı ödediğine dikkat çekmek gerekir. Dolayısıyla, başvuranın İtalya sınırlarındaki oturma izni, kısa süreli veya göçmen kanununa aykırı bir izin değildir. Sonuç olarak, başvuran, kamu hizmetlerinin finansmanına katkı sağlamayan ve ulusal sigorta, sosyal yardım ve sağlık programları gibi pahalı kamu hizmetlerine erişimleri konusunda Devlet tarafından kısıtlama getirilmesi meşru nedenlere dayandırılabilen kişilerden biri değildir. Hükümet tarafından ileri sürülen “bütçeyle ilgili gerekçeler” açısından bir değerlendirme yapıldığında, Devletin maddi menfaatlerini korumak şikâyet konusu muamele farklılığının meşru amacı olsa dahi, bu amacın tek başına söz konusu farklılığı haklı kılamayacağı sonucuna varılmıştır. Yukarıda belirtilen meşru amaç ile kullanılan yöntemler arasında kurulması gereken makul orantılılık dengesi açısından bir değerlendirme yapıldığında, uyruğun, dikkate alınmış olan tek ayırt edici kriter olduğu görülmektedir. Mahkeme, tek başına uyruğa dayalı bir muamele farklılığının Sözleşme’ye uygun sayılması için, çok önemli hususların söz konusu olması gerektiğini yinelemiştir. Bu durumda, ulusal mahkemelerin sosyal güvenlik alanındaki geniş takdir yetkisi dikkate alınmaksızın, Hükümet tarafından ileri sürülen tezin, şikâyet konusu muamele farklılığını Sözleşme’nin 14. maddesinin gereklerine uygun hale getirecek makul bir orantılılık dengesi kurulması açısından yeterli olmayacağına karar verilmiştir.

Sonuç: ihlal (oybirliğiyle).

Madde 41: 10,000 avro manevi tazminat; 9,416.05 avro maddi tazminat.

(Ayrıca bk. *Vergauwen/Belçika* (k.k), 4832/04, 10 Nisan 2012; 134 sayılı Bilgi Notunda özetlenen 28 Ekim 2010 tarihli [Fawsie/Yunanistan](#) [40080/07] ve [Saidoun/Yunanistan](#), [40083/07] kararları)